

holdt sig til de efter min Overbeviisning uheldige Ord, der bruges i § 1. Det er netop paa Grund af disse Udtryk, at Høiesteret ikke har kunnet dømme anderledes, end den har dømt, og der er ikke Andet at gjøre end at see at faae disse uheldige Udtryk forandrede ved en ny Lovbestemmelse. Naar jeg er enig med det ærede Medlem i, at Afgiften ved Magesliste ikke har Stort at betyde, er det, fordi jeg troer, at det kun er i saa Tilfælde, at den kommer til Anvendelse. Men det ærede Medlem maa dog ikke glemme, at naar man fastholder Bestemmelsen om Magesliste i Forordningen 8de Februar 1810, er man ogsaa der i Strid ikke blot med § 1 i Forordningen, som siger, at der ved enhver Overgang af fast Eiendom skal svares Afgift, men ogsaa med den Grundsætning, som man for en ganske lignende Afgift, nemlig ifølge Forordningen 19de Februar 1861, har maattet følge, nemlig at begge Eiendomme beskattes med Stempelafgift.

Krabbe: Der er fra Forsvarerne af denne Lov fremkommet Ytringer, som kunde opfattes, som om de meente, at Gaver overhovedet burde rammes af Halvprocentafgiften. Saavel den ærede Minister som flere ærede Medlemmer have udtalt sig, som om de meente dette; men det kan jo selvfølgelig ikke være deres Mening. Det er jo kun Gaver af faste Eiendomme, der skulle rammes med Halvprocentafgiften. Naar en Mand sælger en fast Eiendom til Fremmede eller til Slægtninge for en virkelig, om end lav Kjøbesum, og saamtidig vil forære dem 100,000 Rd., saa er det en Gave, som hverken kan eller skal rammes af denne Afgift. Naar han derimod sælger Eiendommen for en saadan Sum, at det ikke er noget virkeligt Kjøb, men kun pro forma er Kjøb og i Virkeligheden er en Gave af Eiendommen, saa skal den rammes af Halvprocentafgiften, og saa bliver den det ogsaa efter den bestaaende Praxis. Den ærede Minister syntes ikke i sine Udtalelser idag at have den nuværende Praxis saa ganske klart i Husommelsen. Jeg vil dog minde om, at den Høiesteretsdom, hvoraf der staaer et Udtog i Lovforslagets Motiver, kun hjemler, at hvor der ikke er nogen særlig Grund til at betvivle, at den

ved Skjødet fastsatte Kjøbesum virkelig er Alt, hvad Sælgeren har betinget sig og faaet for sin Eiendom, og hvor der ikke kan siges at foreligge et Proformaværk, maa Kjøbesummen lægges til Grund for Afgiftens Beregning. Praxis opstiller altsaa to Betingelser for, at Kjøbesummen kan lægges til Grund for Beregningen, for det Første, at der ikke er givet Mere, end der er opført som Vederlag, og for det Andet, at Handelen ikke er steet pro forma. Jeg mener derfor ogsaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) maa komme til at indrømme, at det af ham til Støtte for Lovforslaget anførte Exempel ikke passer; thi naar der for en Eiendom, der har en Værdi af 100,000 Rd., bliver fastsat en Kjøbesum af 1 Rd., da vil en saadan Handel, selv om der i Virkeligheden ikke betales Mere, allerede efter den nu bestaaende Praxis blive rammet af Halvprocentafgiften efter Eiendommens Værdi; thi det er Proformaværk, og for et saadant hjemler den bestaaende Praxis ikke Beregning efter Kjøbesummen. Det forekommer mig altsaa, at saavel den ærede Minister som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) ere gaaede ud fra en feilagtig Forudsætning ved Angivelsen af den Praxis, der skal afgive Grund til Lovforslagets Fremkomst. — Hvad angaaer Bemærkningerne om det formeentlig Nyttige i at ramme de billige Salg til Slægtninge med en høiere Afgift end efter det ydede Vederlag, da henholder jeg mig til, hvad jeg for sagde, og skal jeg ikke indlade mig videre derpaa.

Finansministeren: Jo, det ærede Medlem kan være fuldkommen sikker. Jeg kjender Praxis, og det ærede Medlem vilde, dersom han havde læst Høiesteretsdommen, netop have seet, at den angik et enkelt Tilfælde, hvor en Mand overdrog en Eiendom, som vittterligt var 6 til 7 Gange saameget værd, som han havde betinget sig, og der var altsaa slet ingen Tvivl om, at det var et Proformaværk, hvilket ogsaa erkjendtes fra alle Sider. Men Høiesteretsdommen constaterer, at naar der ikke er givet Mere, ligegyldigt om Eiendommen forresten er meget Mere værd, saa kan der efter Forordningens § 2 a. kun betales $\frac{1}{2}$ pCt. af,